

Szeretet-közösség

Lekció: Józs 24/Textus: ApCsel 4,23-31

23 Amint elbocsátották őket, elmentek az övéikhez, és elbeszélték mindazt, amit a főpapok és a vének mondtak nekik.

24 Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel Istenhez kiáltottak, és így szóltak: Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van,

25 te mondtad a Szentlélek által Dávid atyánknak, a te szolgádnak szájával: „Miért tombolnak a népek, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot?

26 Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen.

27 Mert a te szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett ebben a városban Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével,

28 hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék.

29 Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet;

30 nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.

31 Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét.

Kedves Testvérek!

Egy nemzet számára fontosak az összetartozás, a közösség megélésének alkalmai. Jó, ha külsőségek mellett valódi belső tartalom is van ilyenkor a különleges alkalmak, ünnepek mögött.

Augusztus 20-án, az államalapítás ünnepén ünneplünk és hálát adunk a magyar nemzetünkért, őseinkért, hitben járó elődeinkért. Hálát adunk, hogy Isten megengedte, hogy megmaradjunk, éljünk itt ezen a helyen a Kárpát-medencében. Bizonyára nem véletlen mindez, célja van velünk, használni akar, benne lehetünk az Ő nagy tervében, a nagy történetben!

Az ünnep kapcsán sok külsőségnek lehettünk tanúi. A sok minden között engem megfogott, hogy az ország összes megyéjéből, megyei jogú városaiból, kisebb településeiről, valamint a Kárpát-medence magyar lakta településeiről (Sepsiszentgyörgytől Lendváig, Pozsonytól Zentáig) felajánlottak búzát, amelyet összegyűjtve megőrlik és lisztet készítenek belőle. Az így létrejött "összmagyar lisztből", (egy vajdasági kis magyar település, Székelykeve vendégkovászával, és a Parajdról kapott sóval) készül el a Magyarok Kenyere, vagyis a városaink ünnepeire szánt augusztus 20-ai nagykenyerek. Milyen szép ez és mennyire megjeleníti az összetartozást, közösséget.

Mindeközben jól tudjuk, mennyire küzd a nemzetünk a széthúzással, a közösségek nemzeti- és a társadalom minden szintjén megjelenő válságával...

Vágyunk a közösségre, vágyunk a valahová tartozásra, megbecsültségre. A legkülönbözőbb szinteken szeretnénk ezt megélni, adni és kapni...

Én magam ezen a nyáron nagyon sok helyen élhettem meg személyesen én magam a közösséget. És ezért nagyon hálás vagyok Istennek! Első körben a családi közösségért, ahol a nyári szünet lehetőséget adott a több egymással töltött időre. Emellett pedig a sok-sok tábor, ahol megjelent és valóságos volt a közösség! Az elutazós gyermektábor, a napközis tábor, a nagy gyülekezeti tábor, és a Sófár dicsőítő iskola...

Mind-mind olyan alkalmak voltak, amiért nagyon hálás vagyok Istennek, ahol megjelent a közösség, Isten közöttünk munkálkodó Szentlelke, aki az igazi közösséget adja! A legutóbbi táborban, a dicsőítő iskolában szolgáltam esténként a tanítással, és többek között a közösség értékéről is szó volt. Ez alapján hoztam ma közétek az Igét, az üzenetet arról, milyen közösséggé válhatunk, mire hív minket Isten!

I. Hogyan működnek a közösségek?

Minden közösség más, minden közösségnek meg van a sajátos belső szerkezete, meg van a ritmusa aszerint, hogyan él, milyen gyakran gyűlik össze. Minden közösségnek van belső dinamikája és változási dinamikája egyaránt. Minden közösség nyitott is valamennyire, de zárt is, hogy miközben befogadó lehessen, biztonságot is nyújtson a tagjainak. Mindez igaz bármilyen közösségre. A gyülekezeti közösséget leginkább az különbözteti meg a nem

keresztyén közösségektől, hogy első renden a célja a SZERETET megélése: Isten szeretetének megélése, továbbadása.

Ez minden gyülekezeti közösség alapja, célja, is, a miénk is. De valahol ez volt minden bibliai közösségé is- akkor is, ha az ószövetségi gyülekezeti közösség/kultuszi közösség nemzetközösség is volt. Sokszor a Jézust körülvevő tanítványi kört és az első keresztyén gyülekezetet szokták kiemelni, mint a közösség példáját. A mai Igében nem általában van szó az első keresztyén gyülekezetről, hanem egy valós élethelyzetben láthatjuk őket. Veszélyhelyzetben, bajban, szükségben. Amikor épp nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy azt várták, vagy amire vágytak. Nézzük meg most, mit tanulhatunk az első keresztyén gyülekezettől „működés közben”.

II. A Példa

Az első keresztyén gyülekezetről az ApCsel 2 végén nagyon ideális, szép leírás található: a gyülekezet száma napról-napra növekszik, sokan lesznek keresztyénné, házanként összejönnek, úrvacsoráznak, szereti őket a nép, csodák történnek, stb. Ez az állapot azonban nem sokáig ilyen ideális: a nyilvános bizonyágtételek miatt üldözni kezdik őket, megtiltják az apostoloknak, hogy nyilvánosan tanítsanak- megfélemlítik őket. És ez még csak a kezdet. Az ékes-kapunál történt gyógyításból „botrány” lesz, és ebben a helyzetben érkeznek az apostolok vissza a gyülekezetbe. 5 dolgot szeretnék kiemelni, amiben példa lehet előttünk a gyülekezet, ami kiderül az Igéből. Milyen is ez a gyülekezet?

1. LÉTEZŐ

Triviálisnak tűnik, de ez a közösség TELJESEN VALÓS. Nem papíron létezik csak, nem elméleti alapon van, hanem OTT VAN. Amikor baj van, oda lehet menni! Valós volt a csoda, valós a fenyegetés ennek kapcsán és valós a közösség, ahová lehet menni! Hányan szenvednek ma attól, hogy nincs közösségük! NINCS hová menni! A keresztyén közösség valós, nem csak látható épületekből áll, hanem valós emberekből, csoportokból, akik összejönnek, összetartoznak, elérhetőek, valóságok: nem tökéletes, elérhetetlen szentek, hanem valós hús-vér emberek. Ez a mi közösségünk, gyülekezetünk alapértéke is lehet...!

2. ÓSZINTE

Ez a közösség másodszor őszinte, ahol el lehet mondani, ami valójában van. Az apostolok megoszthatták, elmondhatták azt, ami volt, ami történt. Nem kellett félni, hogy nem tudják elhordozni, vagy nem fognak örülni neki. Elmondhatták, ami történt, megoszthatták fájdalmaikat, akár félelmeiket- de reménységüket, hitüket is. Szabadság jellemezte a közösséget, ez határozta meg alapvetően a légkört. Mennyire nagy kincs ez és mennyire ápolnunk kell magunk között is ezt: a keresztyén közösség hadd legyen őszinte, ahol nem kell semmilyennek látszani, hanem lehet annak lenni, akik vagyunk- hogy azzá lehessünk Isten átformáló kegyelméből, amivé Ő akar minket tenni, formálni. Sokszor előbb akarunk ilyennek látszani, mint a valós változás bekövetkezése...

3. IMÁDKOZÓ

A gyülekezet a fenyegetésre imádkozni kezd. Isten felé fordul, mert ez a legfontosabb, amit tehet. Nem gyárt rögtön stratégiát, nem kezd védekezni, vagy épp támadni, hanem imádkozni kezd. Egy szívvel, egy lélekkel emelik szavukat Istenhez. Emlékeztetik Istent, hogy mi is történik most: megosztják vele a jelen helyzetet (nem mintha Isten nem látná át pontosan, mi történt). Elmondják imában, hogy mi az Ő hitük, hogy látják mindazt, ami történt:

- Isten a teremtő, Ő az Úr, Ő az alkotó, Ő a gondviselő!
- Ő a történelem Ura, hiszen a történelemben nem először történik mindez: Dávid ellen is felkeltek a fejedelmek és hatalmak. Elmondják az imában, hogy ugyanez történt Jézussal is. Látják és értik, hogy ami velük történik, az nem véletlen szerencsétlenség, nem először van ilyen a világon.

- Könyörögnek, hogy Isten cselekedjen most is. Tekintsen Isten az őket bántók fenyegetéseire és MINDEN FENYEGETÉS ELLENÉRE: nyújtsa ki kezét, adjon bátorságot és tegyen csodákat továbbra is!

Micsoda bátorság és hit ez. Ez a közösség imája. Együtt nem felejtik el, mi a fókusz. Amitől talán egyénileg megijednének, az itt a helyére kerül: a gyülekezet imájában.

4. MEGLÁTOGATOTT

Az imára pedig Isten felel: kitölti a Szentlelket. Jelenlétével ajándékozza meg őket. Valóban megjelenik, meglátogatja őket. Mert a keresztyén közösség meglátogatott közösség- akkor is, ha nem mindig ugyanúgy történik ez, ha nem mindig akkor, amikor szeretnénk, de hiszük, megtörténhet ma is: Isten meglátogat minket teljesen valós módon. Nem hagyományörző klub vagyunk, nem moralizáló, megkeseredett emberek egymást védő csoportja, hanem élő, meglátogatott közösség!

5. BÁTORÍTÓ

Ebből a meglátogatottságból következik az, hogy a gyülekezet tagjai bátran hirdetik az Igét. Az Igét, ami nem más, mint az Isten cselekvéséről tanúskodó szó. Ige, mert cselekvésről szól. Bátorság, ami nem tömegpszichózis, nem egy karizmatikus vezető szuggessziója, hanem a Szentlélek jelenlétének következménye. Az ember életerejének, reménységének felébredése.

Bátorság arra, mi rájuk vár; bátorság és hit az életre, a küzdelmekhez.

Mindez nagyon szép, és mindez mi is lehetünk, ránk is igaz lehet: a Gazdagréti Református Gyülekezet egy létező (valós), őszinte, imádkozó, meglátogatott, (egymást) bátorító közösség!

III. Két kérdés

Két kérdés marad végül.

1. SEBEK.

A fenti 5 jellemző – vagy akár más szempontok kapcsán még a legjobb közösségekben is sebződik az ember. Adja és kapja a sebeket. Sokféle típusú lehet a közösség és annak egyes részei (gettó, kiskirályság, elit klub, church shopping, stb.) Sebeztünk és sebzódtunk. Ki kell mondani újra és újra, hogy „bocsánatot kérek...” és hogy „bocsáss meg”. Kérünk kell Isten bocsánatát, amiért nem voltunk/vagyunk feltétlenül olyan közösség, amilyennek látni szeretne minket. És kérhetjük Őt, hogy adjon új esélyt, újrakezdést számunkra.

2. MIT TEGYEK?

A második kérdés pedig, hogy mi az egyén feladatod abban, hogy a közösség épülhessen, hogy rész lehess, adhass, elköteleződhess? Milyen közösséget építünk? Rajtunk múlik végső soron ez- amire Isten minket hív, hogy megtegyük, amit ránk bíz. Gondold végig, milyen szolgálatba hívhat Isten, illetve mit kér tőled, amiben benne vagy? Vállald fel ezt az utat, vállald, amire hív, vállald a felelősséget!

Hála legyen Istennek a közösségért, amit ad közénk, ami azért lehetséges, mert Jézus áldozatáért gyermekei lehettünk. Ő a földbe esett búzaszem, ahogy a Szentírás használja rá ezt a képet. Feláldozta magát. A keresztyén közösség kenyérében az a legfőbb hozzávaló: Ő maga, az Ő áldozata. Ő érte lehetünk egymásnak testvérei, az Ő szeretete járhat át minket. Ő legyen az Úr köztünk, határozzon meg mindent, ami bennünk és közöttünk történik.

Ámen

(Thoma László)